

Arrest

nr. 160 789 van 26 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Somali van etniciteit en hebt u de Ethiopische nationaliteit. U bent afkomstig uit Dire Dawa en was minderjarig toen u in België aankwam.

U vreest in Ethiopië problemen te krijgen met de vijanden van uw vader die gelinkt zijn aan Al-Shabaab in Somalië en te worden gediscrimineerd omwille van uw invaliditeit.

In de zomer van 2007 trok u samen met uw vader naar de Somalische hoofdstad Mogadishu om er te helpen in zijn voedingswinkel. Uw vader verkreeg er echter problemen met Al-Shabaab, waarna jullie het op een lopen moesten zetten. Toen jullie met de wagen opnieuw naar Ethiopië vluchtten, werd de

wagen van uw vader beschoten. Jullie sloegen over de kop. Uw vader overleefde het ongeval niet, u werd zwaargewond overgebracht naar Kenia, waar u twee maand in coma verbleef. Sindsdien bent u verlamd vanaf het midden, zit u vastgekleusterd in een rolstoel en heeft u verzorging nodig. Toen u opnieuw bij bewustzijn was, trok u samen met uw moeder W.(...) R.(...) A.(...) (OV. 6.271.542) naar België. Uw zus D.(...) H.(...) I.(...) (OV. 6.949.455) is eveneens in België. Uw moeder haar eerste asielaanvraag op 16/06/2008 werd door het CGVS afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Haar tweede asielaanvraag op 30/08/2013 werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Uw zus haar eerste asielaanvraag op 26/01/2012 en tweede asielaanvraag op 30/08/2013 werd eveneens afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming.

Op 15 juni 2008 kwam u aan in België als minderjarige. Op 29 augustus 2013 vroeg u een eerste maal asiel aan. U vreest in Ethiopië problemen te krijgen met de vijanden van uw vader die gelinkt zijn aan Al-Shabaab in Somalië. Tussen 2009 en 2010 waren uw vijanden u namelijk gaan opzoeken bij u thuis in Ethiopië. Ze bedreigden daarbij eveneens uw broers, die nadien het ouderlijke huis verlieten. U heeft sindsdien geen nieuws waar uw broers zich bevinden. Ook vreest u te worden gediscrimineerd omwille van uw invaliditeit.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw paspoort neer dat u op 30/01/2013 heeft verkregen van de Ethiopisch ambassade in België, samen met uw Ethiopische identiteitskaart, uw geboorteakte en een medisch certificaat. Uw advocaat stuurde na het gehoor rapporten door waarin wordt gemeld dat mindervaliden in Ethiopië een mensonterende behandeling ondergaan.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste vreest u de vijanden van uw vader, mannen gelieerd aan Al-Shabaab in Somalië. Hieromtrent moest worden opgemerkt dat u deze vrees niet aannemelijk heeft kunnen maken. **U kan namelijk geen enkele informatie geven over deze vrees, waardoor uw geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast.** Hoewel u pas de leeftijd van ongeveer zestien jaar had (CGVS, p. 7), toen u te maken kreeg met uw vaders vijanden, mag toch worden verwacht dat u enige informatie kan geven over de oorzaak van die problemen. U hebt namelijk uw land van herkomst verlaten omwille van die problemen. Echter, tot op de dag van uw gehoor, 8 jaar na het ongeval, slaagt u er zelfs niet in een begin van informatie te geven over de problemen (CGVS, p. 12). Zo weet u nog steeds niet wat zijn band met de mannen van Al-Shabaab was (CGVS, p. 19), hoe lang zijn problemen reeds aansleepten (CGVS, p. 15) en hoe het komt dat uw vader problemen zou hebben verkregen met die mannen (CGVS, p. 11). Ook zou u het uw moeder hebben gevraagd, zonder resultaat (CGVS, p. 13). Ook zij was namelijk niet op de hoogte over wat voor problemen uw vader zou hebben verkregen, vertelt u (CGVS, p. 13).

Aangezien u zelf aanhaalt met uw moeder te hebben gesproken over de problemen (CGVS, p. 14), is het des te opmerkelijk dat jullie beiden uiterst tegenstrijdige verklaringen afleggen over wat er met u is gebeurd, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen helemaal wordt ondermijnd. Nochtans bent u samen met uw moeder naar België gevlucht en zou u de oorzaak van het ongeval aan uw moeder hebben medegedeeld (CGVS, p. 11). Dat jullie dan over de gebeurtenissen vooraf, het ongeval zelf als over de oorzaak ervan volledig diverse verklaringen afleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen over de ware toedracht van het gebeuren. Zo haalt u aan pas in de zevende maand van 2007, tijdens de zomervakantie, met uw vader naar Mogadishu te zijn getrokken om hem te helpen in zijn winkel om het vak van uw vader onder de knie te krijgen (CGVS, p. 6 & p. 12). Uw moeder beweert echter dat u reeds in april 2007 zou zijn vertrokken, dit om samen met uw vader zijn tweede vrouw en hun gezamenlijke kinderen in Mogadishu te gaan oppikken, omwille van de spanningen in die tijd tussen Somalië en Ethiopië (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), dd. 21/08/2008, p. 13). Toen het auto-ongeval gebeurde, zouden dan ook niet enkel u en uw vader in de wagen hebben gezeten, zoals u aanhaalt (CGVS, p. 9), maar eveneens uw vaders tweede echtgenote en hun kinderen, aldus uw moeder (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), p. 18). Bij het ongeval zou, volgens uw moeder, ook de tweede echtgenote om het leven zijn gekomen en niet enkel uw vader. De twee kinderen zouden het hebben overleefd. Het is dan ook vreemd dat u aanhaalt dat uw vaders tweede echtgenote reeds in 2001 zou zijn omgekomen, toen haar wagen eveneens in Somalië over de kop sloeg (CGVS, p. 16). Vervolgens zijn jullie ook over de oorzaak van het ongeval tegenstrijdig. Terwijl u aanhaalt te zijn beschoten door Al-Shabaab, waarna jullie wagen over de kop sloeg (CGVS, p. 7), categoriseert uw moeder het ongeval als natuurlijk. De directe oorzaak ervan wist ze tijdens haar gehoor bij het CGVS niet te vertellen (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), p. 18). Tot slot haalt uw moeder niets aan over Al-

Shabaab, nochtans de enige hoofdreden voor uw problemen volgens u (CGVS, p. 7). Uw vaders problemen zouden volgens haar namelijk terug te brengen zijn tot een conflict met de Ethiopische autoriteiten, die uw vader ervan verdachten een spion te zijn. Drie politieagenten zouden hem een convocatie hebben komen brengen (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), p. 12, p. 14 & p. 16). Uw verklaring dat uw moeder niet helder is en u niet weet of ze interesse heeft in het verhaal, is allerminst voldoende als verklaring voor deze frappante tegenstrijdigheden.

Tot slot slaagt u er niet in de gebeurtenissen na uw vertrek, en die ertoe zouden leiden dat u tot op de dag van vandaag problemen zou hebben met de vijanden van uw vader, aannemelijk te maken. Zo zijn uw vijanden bij u thuis in Ethiopië komen zoeken naar u, eenmaal tussen 2009 en 2010 (CGVS, p. 11). Men zou aan uw broers, die het nadien op een lopen hebben gezet, gevraagd hebben dat u zich moest aangeven. Het is echter opmerkelijk dat u daarbij niet kan aanhalen waar exact u zich zou moeten aanmelden (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze bedenking haalt u in eerste instantie heel algemeen 'Somalië' aan en in tweede instantie meer concreet bij u 'thuis in Ethiopië' (CGVS, p. 11). Naast het weinig coherente antwoord moet ook worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat u zich bij u thuis zou moeten gaan aanmelden te meer omdat u aanhaalt dat ze nadien ook niet meer terug zijn gekeerd (CGVS, p. 11). De reden dat men nog naar u op zoek zou zijn, is volgens u omdat men denk dat u iets bezit wat zij willen hebben (CGVS, p. 17). Frappant is echter dat u helemaal niet weet wat ze dan wel van u willen (CGVS, p. 17). Tot slot moet hierover worden opgemerkt dat u slechts kan schetsen dat uw vijanden eenmaal, tussen 2009 en 2010, naar u op zoek zijn geweest, nadien zou u geen nieuws meer hebben ontvangen (CGVS, p. 17). Nochtans heeft u nog steeds contact met uw burens. Op de vraag waarom men u anno 2015 dan nog zou zoeken, kan u enkel antwoorden dat men u nooit zal vergeten (CGVS, p. 17), zonder dat u dit kan staven met een concreet argument.

Uw uiterst ongeloofwaardige, oppervlakkige en incoherente antwoorden laten dus niet langer toe om geloof te hechten aan uw verklaring te moeten vrezen voor uw leven in Ethiopië, omwille van de zogenaamde vijanden van uw vader.

Ten tweede haalt u aan te zullen worden gediscrimineerd in Ethiopië omwille van uw handicap, aangezien u behoort tot een kwetsbare groep die lijdt onder stigmatisering, discriminatie en sociale isolatie (CGVS, p. 8). Uw advocaat staft dit met uittreksels uit rapporten. Er dient echter te worden benadrukt dat, om te oordelen of discriminatie op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Om tot de erkenning van de status van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Dit houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Hoewel uw advocaat via uittreksels uit rapporten aanhaalt dat mensen met een handicap worden gestigmatiseerd, gediscrimineerd en sociaal worden geïsoleerd, moet worden opgemerkt dat andere rapporten aantonen dat de Ethiopische regering wetten en gedragslijnen heeft aangenomen en geïmplementeerd om het leven van mensen met een handicap te normaliseren (zie administratief dossier). Daarnaast heeft de Ethiopische regering enkele jaren geleden een uitgebreid nationaal actieplan in voege doen treden om samen met alle betreffende diensten, ministeries en middenveldorganisaties mensen met een handicap te laten integreren in de samenleving. De vaststelling dat men tal van maatregelen heeft genomen om mensen met een handicap te laten deelnemen aan, en te laten integreren in de Ethiopische samenleving, laat dan ook toe te concluderen dat u niet moet vrezen daadwerkelijk systematisch te worden gediscrimineerd. Eveneens moet worden opgemerkt dat u in België familiale steun geniet, aanvankelijk door uw moeder Waliye Rukija Abdi, in later door uw zus, Degan Hassen Ibrahim (CGVS, p. 4), van wie beide asielaanvragen werden afgesloten werd met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Er is dan ook geen reden aan te nemen dat u in Ethiopië geen familiale steun zou kunnen genieten.

Tot slot dient er worden vastgesteld dat uw medische problemen, die u eveneens staft met een medisch certificaat, op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg kan in het kader van uw asiëldossier niet meer worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan niet ter discussie. Uw identiteitskaart, geboorteakte en paspoort tonen namelijk geen enkel verband aan met uw aangehaalde problemen. De overige door u neergelegde documenten werden reeds besproken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept werd in bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ter staving van zijn asielrelaas de volgende documenten: (1) Fax aan het CGVS van 27 januari 2015; (2) ILO 2013, Employment Working Paper n° 141 2013, “*Disabled Beggars in Addis Ababa, Ethiopia*”; (3) Implementation of the UN Convention on the Rights of Persons with Disabilities, Initial Reports, December 2012; (4) ILO Fact Sheet Juli 2011: Ethiopia Disability inclusion through effective legislation and policies; (5) Vrije Universiteit Amsterdam, “*Mainstreaming disability, Literature study on the laws and policies regarding the rights of persons with disabilities in Ethiopia, India and Kenya*”; (6) US Country Reports on Human Rights Practices for 2011: Ethiopia; en (7) ILO Fact Sheet January 2013, Inclusion of People with Disabilities in Ethiopia.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 juni 2015 een schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens, artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en van het “*administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”.

Verzoeker vangt aan dat hoewel de bestreden beslissing vermeldt dat “*hoewel u pas de leeftijd van ongeveer zestien jaar had*” en “*tot op de dag van uw gehoor, 8 jaar na het ongeval*”, blijkt uit de gemaakte analyse dat er helemaal geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen, noch met de lange periode van 8 jaar die al verlopen is sinds deze gebeurtenissen.

Verzoeker geeft toe dat zijn relaas inderdaad vaag is, maar volgens hem zijn daar logische verklaringen voor. Ten eerste is het, luidens verzoeker, normaal dat na verloop van zoveel tijd, men niet alle details kan weergeven, vooral gezien zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen. Ten tweede stelt verzoeker dat zijn vader nooit heeft willen vertellen aan zijn familie wat er werkelijk aan de hand was en hij sinds 2007 overleden is. Zijn vader was hertrouwd en had een andere familie, hij leefde meestal heel ver van verzoeker en zijn moeder.

Verzoeker merkt op dat er ook rekening moet worden gehouden met het feit dat zijn moeder niet zelf aanwezig was tijdens het ongeval. Er kunnen dus tegenstrijdigheden zijn in de versie van zijn moeder en die van hem gezien hij het ongeval zelf heeft meegemaakt terwijl zijn moeder zich op een grote geografische afstand bevond van de plaats van het ongeval. Hij vervolgt dat door te eisen dat hij en zijn moeder exact dezelfde verklaringen zouden afleggen over die gebeurtenis, de bestreden beslissing een duidelijke appreciatiefout maakt en op basis van die tegenstrijdigheid niet kan worden geoordeeld dat het relaas van de eiser ongeloofwaardig zou zijn, integendeel.

Daarnaast wijst verzoeker op het feit dat zijn moeder al geruime tijd verdwenen is en dus onmogelijk geconfronteerd kan worden met haar verklaringen die tegenstrijdig zijn met zijn verklaringen. Hij stelt dat zij heel plots verdwenen is, zonder afscheid te nemen van hem en zijn zus, wat verzoekers verklaring zou moeten bevestigen dat zijn moeder psychologisch niet stabiel is en onvoorspelbare gedragingen heeft. Ze is nooit naar school geweest en heeft dus maar een gebrekkige kennis van vele zaken. Voor de rest kan verzoeker niet uitleggen waarom zijn moeder vreemde verklaringen heeft gedaan, en het is

nu niet meer mogelijk om haar om uitleg te vragen. Ook verwijst hij naar een uittreksel van haar verklaringen afgelegd in 2008 om duidelijk te maken dat zijn moeder niet helder was: *“Hoe komt het dat u de Ethiopische data en kalender nauwelijks kent?” “Ik kende vroeger de Ethiopische kalender, maar nu is mijn brein niet goed meer”* (Gehoorverslag CGVS, 21 augustus 2008, bl. 8).”

Verder geeft verzoeker aan dat zijn problemen omwille van zijn handicap wel degelijk dermate systematisch en ingrijpend zijn en er bijgevolg sprake is van discriminatie die van die aard is dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Zij verwijst hiertoe naar de door haar bijgebrachte rapporten en stelt ook dat de moeder van verzoeker dit al had aangehaald in haar gehoor (CGVS 21 augustus 2008, bl. 19): ze hebben gekozen om naar Kenia te gaan na het ongeval van haar zoon in plaats van Dire Dawa omdat haar zoon te ziek was om in Dire Dawa te leven.

Verder citeert zij uit de rapporten gevoegd aan het administratief dossier en is de mening toegedaan dat uit geen enkele van die rapporten blijkt dat de situatie werkelijk zou zijn veranderd naar een menswaardig leven voor gehandicapten. Volgens verzoeker is de situatie beschreven in de rapporten aangehaald door zijn raadsman dus onveranderd. Verzoeker citeert vervolgens uit deze rapporten dewelke hij eveneens aan zijn verzoekschrift voegt. Verzoeker besluit uit dit alles dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Daarenboven schendt de bestreden beslissing volgens verzoeker artikel 3 van het EVRM omwille van het reëel risico voor hem om te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, gezien hij vreest voor zijn fysieke integriteit en zelfs voor zijn leven zou hij moeten terugkeren naar Ethiopië als gehandicapt.

Tot slot haalt verzoeker nog aan dat hij, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld, geen beroep kan doen op familiale hulp in zijn land van herkomst. Zijn familie bevindt zich immers in België, zoals zijn zus, I.D.. Zijn broers zijn gevlucht uit Ethiopië en hij weet niet waar ze zich bevinden. Zijn vader is overleden in 2007. Verzoeker meent dat hij in Ethiopië op niemand zal kunnen terugvallen die hem ten laste zou kunnen nemen zodat hij veroordeeld zal zijn tot bedelen, zonder toegang te hebben tot de levensnoodzakelijke medische zorgen of het vervullen van andere basisbehoeften.

Verzoeker vraagt hem het statuut van vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over

het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.3. De Raad hecht geen geloof aan verzoekers verklaring te moeten vrezen voor zijn leven in Ethiopië omwille van de zogenaamde vijanden van zijn vader.

2.3.1. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker geen enkele informatie kan geven over deze vrees. Ook al was verzoeker toen nog maar zestien jaar (gehoorverslag 22 januari 2015, 7), wanneer hij te maken kreeg met zijn vaders vijanden, dan nog mag worden verwacht dat hij enige informatie kan geven over de oorzaak van die problemen. Immers verzoeker zegt zelf dat zijn vader hem meenam naar Somalië om zaken te doen. Er kan ook verwacht worden dat verzoeker werd ingelicht over de mogelijke problemen (met Al-Shabaab) aldaar, of eventueel zelf de situatie ter plaatse gezien. Hoe dan ook indien verzoeker zijn land van herkomst had verlaten omwille van die problemen dan kan hij hierover niet vaag blijven. Echter, tot op de dag van zijn gehoor, 8 jaar na het ongeval, slaagt verzoeker er niet in een begin van informatie te geven over de problemen (*ibid.*, 12). Zo weet verzoeker niet wat zijn band met de mannen van Al-Shabaab was (*ibid.*, 19), hoe lang zijn problemen reeds aansleepten (*ibid.*, 15) en hoe het komt dat zijn vader problemen zou hebben verkregen met Al-Shabaab (*ibid.*, 11).

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat het normaal is dat na verloop van zoveel tijd, men niet alle details kan weergeven, vooral gezien de jonge leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen, overtuigt de Raad niet. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht en *in casu* beweerdelijk ook met zijn ongeval, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Voorts indien ook verzoekers vader hem oud genoeg vond in de zaken op te nemen dan kan dit gegeven de Raad ondersteunen dat een persoon van 16 jaar voldoende cognitief vermogen heeft om de wezenlijke gegevens van dergelijk ernstige problemen blijvend mee te dragen. Immers, ook van een persoon met een jonge leeftijd mag worden verwacht dat hij - zij het met eigen woorden en eigen observaties verbonden aan zijn leeftijd - correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent de aangehaalde feiten indien hij deze effectief heeft meegemaakt én deze bovendien aanleiding hebben gegeven tot zijn handicap en tot de vlucht uit zijn land van herkomst.

Ook de loutere bewering dat zijn vader nooit heeft willen vertellen aan zijn familie wat er werkelijk aan de hand was, volstaat hiertoe niet. Daar verzoeker luidens zijn verklaringen samen is moeten vluchten met zijn vader en diens tweede vrouw en familie, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekers vader hem, als oudere zoon, heeft ingelicht over de redenen ervan. Verzoeker kan echter geen enkele informatie geven over de oorzaken van die problemen, waardoor zijn geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast.

2.3.2. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker en zijn moeder, met wie hij over deze problemen heeft gesproken (*ibid.*, 14), dermate tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over wat er met verzoeker is gebeurd dat deze verklaringen onverzoenbaar zijn. Nochtans is verzoeker samen met zijn moeder naar België gevlucht en zou hij de oorzaak van het ongeval aan zijn moeder hebben medegedeeld (*ibid.*, 11). Ook kan verwacht worden dat verzoekers familie dit uitgebreid heeft besproken, zij het omwille van de financiële implicaties. Dat ze dan over de gebeurtenissen vooraf, het ongeval zelf als over de oorzaak ervan volledig diverse verklaringen afleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen over de ware toedracht van het gebeuren. Zo haalt verzoeker aan pas in de zevende maand van 2007, tijdens de zomervakantie, met zijn vader naar Mogadishu te zijn getrokken om hem te helpen in zijn winkel om het vak van zijn vader onder de knie te krijgen (*ibid.*, 6, 12). Zijn moeder beweert echter dat verzoeker reeds in april 2007 zou zijn vertrokken, dit om samen met zijn vader zijn tweede vrouw en hun gezamenlijke kinderen in Mogadishu te gaan oppikken, omwille van de spanningen in die tijd tussen Somalië en Ethiopië (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), d.d. 21 augustus 2008, 13). Toen het auto-ongeval gebeurde, zouden dan ook niet enkel verzoeker en zijn vader in de wagen hebben gezeten, zoals verzoeker aanhaalt (CGVS, p. 9), maar eveneens zijn vaders tweede

echtgenote en hun kinderen, aldus verzoekers moeder (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), 18). Bij het ongeval zou, volgens zijn moeder, ook de tweede echtgenote om het leven zijn gekomen en niet enkel zijn vader. De twee kinderen zouden het hebben overleefd. Het is dan ook vreemd dat verzoeker aanhaalt dat zijn vaders tweede echtgenote reeds in 2001 zou zijn omgekomen, toen haar wagen eveneens in Somalië over de kop sloeg (*ibid.*, 16). Vervolgens zijn verzoeker en zijn moeder ook over de oorzaak van het ongeval tegenstrijdig. Terwijl verzoeker aanhaalt te zijn beschoten door Al-Shabaab, waarna hun wagen over de kop sloeg (*ibid.*, 7), categoriseert zijn moeder het ongeval als natuurlijk. De directe oorzaak ervan wist ze tijdens haar gehoor bij het CGVS niet te vertellen (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), 18). Tot slot haalt verzoekers moeder niets aan over Al-Shabaab, nochtans de enige hoofdreden voor zijn problemen volgens verzoeker (*ibid.*, 7). Zijn vaders problemen zouden volgens haar namelijk terug te brengen zijn tot een conflict met de Ethiopische autoriteiten, die zijn vader ervan verdachten een spion te zijn. Drie politieagenten zouden hem een convocatie hebben komen brengen (gehoorverslag W.(...) R.(...) A.(...), 12, 14, 16).

Verzoekers argumentatie dat zijn moeder niet zelf aanwezig was tijdens het ongeval en er dus tegenstrijdigheden kunnen zijn in de versie van zijn moeder en die van hem gezien hij in het ongeval zelf heeft meegemaakt terwijl zijn moeder zich op een grote geografische afstand bevond van de plaats van het ongeval, kan niet worden aangenomen. Zo heeft verzoeker zelf verklaard dat hij de oorzaak van het ongeval aan zijn moeder heeft medegedeeld en hebben ze ook gesproken over zijn vaders problemen (*ibid.*, 11, 14). Ook kan aangenomen worden dat verzoekers moeder, de eerste vrouw van zijn vader, wel werd ingelicht over het ongeval. Voorts valt op dat verzoeker geen informatie geeft over de andere kinderen die bij het ongeval betrokken zijn.

De stelling van verzoeker dat *“Door te eisen dat de moeder van de eiser en de eiser exact dezelfde verklaringen zouden afleggen over die gebeurtenis maakt de bestreden beslissing een duidelijke appreciaciefout en kan op basis van die tegenstrijdigheid niet geoordeeld worden dat het relaas van de eiser ongeloofwaardig zou zijn, integendeel.”* kan niet ernstig worden genoemd. De Raad wijst erop dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van familieleden die beweren hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werd vastgesteld.

Ook verzoekers verweer als zou zijn moeder niet helder zijn en zij evenmin naar school is geweest en aldus gebrekkige kennis heeft van vele zaken, volstaat niet als verklaring voor voormelde frappante tegenstrijdigheden. De Raad stelt vooreerst vast dat hij de voorgehouden psychologische problemen van zijn moeder geenszins weet aan te tonen aan de hand van medisch attesten. Dergelijke blote bewering neemt de Raad dan ook niet aan om de vastgestelde tegenstrijdigheden, die grondslag vinden in het administratief dossier, te verklaren. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag van 21 augustus 2008 dat verzoekers moeder over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Er mag dan ook verwacht worden dat haar verklaringen overeenkomen met deze van verzoeker.

De loutere bewering dat zij al geruime tijd zou verdwenen zou zijn en dus niet kan geconfronteerd worden met haar verklaringen, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen en biedt geen verklaring voor de vele tegenstrijdigheden.

2.4. De Raad is evenmin van oordeel dat verzoeker in Ethiopië omwille van zijn handicap dermate gediscrimineerd zal worden dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Zulks moet steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier echter niet in vermits hij zich beperkt tot de verwijzing naar en het citeren van algemene rapporten.

Hoewel verzoeker via uittreksels uit rapporten aanhaalt dat mensen met een handicap worden gestigmatiseerd, gediscrimineerd en sociaal worden geïsoleerd, moet bovendien worden opgemerkt dat andere rapporten (vervat in het administratief dossier) aantonen dat de Ethiopische regering wetten en gedragslijnen heeft aangenomen en geïmplementeerd om het leven van mensen met een handicap te normaliseren. Daarnaast heeft de Ethiopische regering enkele jaren geleden een uitgebreid nationaal actieplan in voege doen treden om samen met alle betreffende diensten, ministeries en middenveldorganisaties mensen met een handicap te laten integreren in de samenleving. De vaststelling dat men tal van maatregelen heeft genomen om mensen met een handicap te laten deelnemen aan, en te laten integreren in de Ethiopische samenleving, laat dan ook toe te concluderen dat verzoeker niet moet vrezen daadwerkelijk systematisch te worden gediscrimineerd.

Waar verzoeker verwijst naar de rapporten vervat in het administratief dossier om te komen tot de vaststelling dat mensen met een handicap geen menswaardig bestaan kennen in Ethiopië, stelt de Raad vast dat verzoeker uitgaat van een selectieve lezing van deze documenten. Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat deze informatie, die het bestaan van discriminatie op zich niet ontkent, onjuist zou zijn.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Ethiopische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Verzoeker brengt geen stukken bij die de informatie vervat in het administratief dossier in een ander daglicht stellen en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Eveneens moet worden opgemerkt dat verzoeker in België familiale steun geniet, aanvankelijk door zijn moeder, en later door zijn zus, D. H. I. (*ibid.*, 4), van wie beide asielaanvragen werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat zijn zus verzoeker niet kan/zal vergezellen naar Ethiopië en zij aldaar verzoeker geen familiale steun zou bieden. Dit klemt te meer nu verzoekers vader tweemaal gehuwd was en verzoeker over een uitgebreide familie beschikt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de medische problemen van verzoeker, dewelke hij staaft met een medisch certificaat, op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad is niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Enkel dan de Raad in onderhavige procedure vaststellen dat verzoekers handicap niet leidt tot vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade inhoudt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

2.5. Verzoekers identiteitskaart, geboorteakte en paspoort werpen geen ander licht op bovenstaande overwegingen. Deze documenten bevestigen immers enkel zijn persoonsgegevens, dewelke te dezen niet ter discussie staan, en tonen verder geen enkel verband aan met zijn aangehaalde problemen.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.8. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere

elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Besluit

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK